

Cesty a Cíle

ČÍSLO
20.

ROČNÍK VI.

20. prosince 1928.

OBSAH:

Bilance života.
Bohatství a úspěch.
Desinfekce.
Na rozloučenou se starým
rokem.
Okénka do života.
Ze Svobodného bratrství.
Na ukončení šestého ročníku.
Záhonek rozmaru.
Týdenní kalendář SB.
Literatura.

„UNITARIA“, PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Majitel a vydavatel Svobodné bratrství Praha I., Karlova 8. Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16.—, pololetně Kč 8.—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

Kniha — nejvhodnější dárek k vánocům!

Naše knihkupectví a nakladatelství Unitaria opatří Vám kteroukoli knihu a při výběru také poradí. Hlavně doporučuje Vám pak tyto knihy:

Dr. N. F. Čapek: Manželství. Jedinečné dílo v českém jazyce. Brož. Kč 12.—, váz. Kč 20.—, v kůži Kč 40.—.

Dr. N. F. Čapek: Rytmus tvůrčího života. Brožov. Kč. 9.—, váz. Kč 17.—.

R. Vonka: Ženy ze života J. A. Komenského. Brož. Kč 7.—.

Marie Calma: Duha. Kniha nádherných myšlenek. Kč 7.—.

Marie Calma: Z intimních chvil. Nálady a myšlenky. Brožov. Kč 27.—.

Edvard Maška: Kainové dneška. Románek ze Slovenska. Brožov. Kč 9.—.

Edvard Maška: Črty vědomé i podvědomé. Brožov. Kč 12.—.

Upozorňujeme také na vázané ročníky Cest a cílů, které obsahují řadu pěkných článků a jsou dobrou, poučnou četbou. I. a II. ročník vázaný dohromady stojí Kč 34.—, III. a IV. ročník dohromady vázaný také Kč 34.—, V. ročník váz. Kč 22.—.

Při písemných objednávkách pište na adresu: Unitaria, knihkupectví a nakladatelství, Praha I., Karlova 8.

Bilance života.

II.

Při každé bilanci běží především o řádné srovnání cifer ve dvě rubriky: má dáti a dal. I ta naše životní bilance ke konci roku může býti upravena podle těchto dvou suchých hesel obchodních a ukáže nám je-li tendence našeho životního úsilí vzestupná anebo sestupná. Porovnejme nejdříve naše „má dáti“. Co má naše osobnost dáti světu a co svět má dáti nám. Obvykle lidé velmi dobře vědí, co svět či lidská společnost dluží jim. Žalují jak osud, národ nebo spolek se k nim macešsky zachoval, přesně dovedou vypočítat co jim patřilo a co jim bylo odepřeno.

„Já měl studovat, ale musel jsem na řemeslo,“ žaluje jeden. „Já měl být poslancem, já bych vše jinak roztočil; mám na to také jistý nárok, zasloužil jsem se o národ. A zatím jsou tam jen takoví trubci“, stěžuje si jiný. A třetí opět naříká, že ta medaile patřila jemu a ne tomu zajíci z vedlejšího klubu. Tito všichni mají svou hlavní knihu, své životní účetnictví zatěžkáno takovýmito nedobytnými pohledávkami a při každé příležitosti se nad nimi zbytečně rozčilují a darmo se tím otravují.

Proč jsou tyto pohledávky nedobytné? Protože jsou řízeny na špatnou adresu. Neboť co je to osud, lidstvo, národ, spolek? Osud to je něco, o čem mnozí myslí, že není nic. Nuže co nám dluží toto osudové nic? Lidstvo to jsou Indové, Číňané, Rusové, Angličané, Němci a ovšem také Češi, Bulhaři a Eskymáci. Je nám z těch snad někdo něčím povinován? A národ to jsou pan Novák a pan Ošmera a pan Engelberg

a pan Nagy a Juraj a Gorlicki, — kdo tedy z nich je tím, jenž zavinil, že se nám nedostalo toho, co nám patří?

V dřívějších letech pořádávaly se slavnosti pod širým nebem a jednou z nejoblíbenějších atrakcí byla vysoká, do země zaražená tyč, na jejímž vrcholku byla upevněna hromada dobrých věcí. Úkolem bylo vyšplhat se nahoru a něco z toho si vzít. Bylo při tom hodně šprýmů a zábavy, když se pokoušeli šplhat někteří, kdo to nedovedli, nebo když v polovině tyče zeslábli a sjeli dolů, nebo když sjeli právě ve chvíli, když již natahovali ruku po čokoládě neb sáčku s cukrátky. A dole stáli lidé, kteří se báli, styděli neb byli líní zkusit štěstí; stáli, přihlíželi a záviděli. A možná, že si některý z nich myslel, že tamta čokoláda by měla patřit spíše jemu; ten, jenž si ji utrhl, že je dost zámožný, aby si ji mohl koupit a že to od něj není správné, že tam lež'. Ale sám by tam pro ní nelezl i kdyby nikdo jiný se o to nepokoušel. A pak mluví o nespravedlnosti.

„Chceš-li zvítězit, musíš to zkusit,“ praví anglické jedno přísloví. Mnozí lidé si myslí, že jsou středem světa a že celý národ a všechno společenské zařízení je tu pro to, aby sloužilo jich soukromým choutkám. Je v tom sice kus pravdy; měrou všech věcí je člověk a vše má sloužit jeho zájmům. Neškodí má-li člověk hodně sebevědomí. Ale má-li svět dát něco mně, musím já svůj díl dát jemu. Zde musí být rovnováha v rozpočtu a není-li, pak i ta naše pohledávka bude nedobytou.

Schází nám sociální citění, vědomí sounáležitosti. Mám na mysli jednu vesnici, kde všichni

občané, starostou počínaje a posledním podruhem konče, nadávají na špatnou silnici. Brodí se v blátě, zlobí se a nadávají, ale nikdo nezapráhne, aby navozil šterku aspoň do dolíků. „Totak, aby ten holomek souseď měl pěknou cestičku pro ty své voly,“ myslí si každý a brodí se blátem a nadává dále.

A stejně je tomu i s naším zdravím, s naším životem duševním a vůbec se vším, čím žije a raduje se lidská bytost. Svobodné bratrství přeložilo Ježíšův výrok „království boží je ve vás“ do dnešní mluvy a s úspěchem pracuje na vytvoření nového člověka, člověka, jehož bilance bude vždy aktivní. „Ve mně je zdraví, ve mně je síla, ve mně je krása,“ uvědomuje si tento dědic lepších zítřků a spěchá, aby těchto darů využil ke zkrášení svého života. Nežehrá na nedostatek, nezávidí druhým, ale uvědomiv si, že z nepřeberných pokladů Všemíra může si vzít jen tolik, kolik unese, cvičí svou sílu, své tělesné i duševní svaly a bere ze všeho, co se mu se všech stran samo podává.

Ale nejen bere; on i dává. Nemůže ovšem dávat víc než kolik přijal, ale je poučen a ví, že čím více bude dávat, tím více přijme. Této pravdě, již Svobodné bratrství neustává zdůrazňovat, se dosud stále málo rozumí a přece na ní je založen celý pokrok lidstva. Jen ten může se přesvědčit o nevyčerpatelnosti darů Velkého Ducha, kdo dovede dávat a kdo se dávat nebojí; kdo se nebojí, že se vydá. Tomu ovšem jen ti správně porozumí, jimž bylo dopřáno nahlédnouti aspoň trochu do zákoníku životního dění.

Leč i pro ty, kdož nastupují teprve cestu po-

znání má tato pravda svou cenu. Svobodné bratrství naučilo mnoho jedinců krásně žít, mnohým vrátilo zdraví a klid duše, ale to všechno by nebylo nic platno, kdyby každý si ponechal tyto poznatky pro sebe a nedával je dále, nesloužil jimi druhým. Svobodné bratrství žije, hýbe se a roste právě svým bratrstvím, svojí ideou služby bližním. Sloužíme všichni, slouží i ten bratr, který se hlásí, že ve své čtvrti utvoří kroužek stejně smýšlejících a žádá nás o morální pomoc; slouží i ten mladík, který z vlastního popudu a na svůj náklad jede dvě hodiny za Prahu, aby tam organisoval klub mladých mužů podle pražského vzoru; slouží i ta sestra, která bez dlouhého vyptávání dala se do výzdoby naší výstavky; slouží ona dívka, jež si předplatila dvě čísla našeho časopisu a posílá je na adresy osob, o nichž je přesvědčena, že tohoto léku nutně potřebují a slouží vůbec každý, kdo ve prospěch svého bližního přináší nějakou radostnou, dobrovolnou, nevynucenou oběť, ať už na svém čase, penězích anebo jiných hmotných či duchovních statcích.

Bylí ve Svobodném bratrství někteří, kteří naše řady záhy opustili. Mám zato, že to byli ti, kdož nedovedli aneb nechtěli dávat. Přijímali a jen přijímali až už konečně, abych to obrazně řekl, neměli místa k dalšímu přijímání a proto odcházeli s nudou a steskem v duši, zatím, co jiným jásavá hudba v srdci hrátí neustává.

Naše bilance má být aktivní — ale i když jako nezkušení hledači pramenů s úzkostí shledáváme, že naše bilance nedopadá tak, jak by měla, že se jeví sklon k úpadku — není třeba zoufat, neboť to neznamená ještě konec. Z každé

pasivní bilance, z každého úpadku, z každého omylu můžeme udělat zkušenost, již sice můžeme draze zaplatit, ale jež nesmí být příčinou naší zkázy. Ba naopak: tato zkušenost může nám býti vodítkem k dalšímu krásnějšímu životu. I ten nejchmurnější dnešek má své zakončení a s novým jítrem nová síla a nový jas nás naplní.

To nám budiž povzbuzením, abychom svou bilanci dělali v klidu a s důvěrou, nikoli se strachem. Dělejme ji přesně, ničeho si neodpustme, každé to své „má dáti“ a každý ten svůj dloužek a nedostatek vynajdeme a hned určíme jak se s ním chceme do naší příští bilance vyrovnati. Ale ať dopadne toto naše přesné účtování sebe hůře, ať je sebe větší nerovnováha v bilanci, ať naše položka neklidu je větší než položka klidu a slabost, obavy a nejistota převažují sílu a důvěru, neztrácejme mysl! S veselou myslí pusťme se do nových činů, do nového úsilí. Dobrá nálada povzbudí naši sebedůvěru, sebedůvěra dodá odvahy, odvaha dá sílu a síla dá život. A naše příští bilance nebude již tak pasivní; rubrika „dal“ bude oživena červenými ciframi láskyplných služeb. E. Maška.

Jestli bych měl žiti svůj život nanovo, nezapomenul bych, že je stokrát lépe dělat dobro, nežli prostě být dobrým. Kdyby Washington a Lincoln byli bývali spokojeni svoji vlastní dobrotou, aniž by svoji energii a své životy věnovali konání dobra, jejich jména by byla upadla v zapomenutí za 50 let.

Albert Teyson Terhune, amer. spisovatel.

Bohatství a úspěch.

Milovníkům afér poskytly novinářské zprávy v poslední době tučná sousta. Aféry objevily se v několika zemích současně a ve všech případech zněly stejným tónem: Mamon, ziskuchtivost, touha po zlatě za každou cenu.

Co říci, když ředitel velkého podniku, s příjmem stotisíc ročně, osobním autem a dvěma vilami dá se zlákat k pochybným investicím do nezákonného podniku od člověka, kterému k jeho spokojenosti nestačí jeho továrna? A pak už to jde jako lavina. Pro osobní zájem zaplétá do věcí jeden druhého, pak to praskne, nepovedlo se to, trpět však nikdo nechce, ani za svou špatnost a své provinění a proto hledá se utočiště v rázném zakončení. Bezmezná sobeckost, uražená ješitnost, slabošství a zbabělost nachází své vykoupení v násilné smrti. Ubohé duše! Chtěly bohatství a našly bídný konec. Chtěly vyniknout a zanikly. Pro vnější okázalost, pro pozlátko pošlapaly svou čest, ublížily charakteru národa, tisícům jiných slabých duší daly špatný příklad a samy skončily jako skety, bojící se důsledků svých přestupků.

Chybit je lidské a odvaha pykat za své provinění dovede vrátit člověku sebeúctu.

A přece je možno vyniknout čestným způsobem. V lidech bude vždy touha po vyniknutí, po obohacení, po krásném prostředí a pohodlí, jež dovedou zpříjemnit náš život a jež nám může poskytnout jen určitá zámožnost. Bylo by nerozumno stavět se proti lidské ctižádosti a její touze po úspěchu; jsouť to nejmocnější hybné síly ve vývoji lidstva. Ale je možno učit lidi,

aby jim dovedli pozumět, je správně řídit, z nich pravý užitek brát.

Tatáž touha po bohatství a neodvislosti, jež vede padělatele peněz k falšování, pozitivně pojata dává světu Rubense, Tiziana, Leonarda a j. Ve Fordovi je tatáž žízeň po úspěchu jako ve velkovýrobci děl, Kruppovi, a přece jaký tu rozdíl!

Student, který dává kondice a těžce se probíjí, touží vyniknout. Řemeslník, který nedbaje únavy, navštěvuje ve volném čase odborné kursy, žízni po úspěchu. Leč toto pojetí je kladné a čestné. A stejně kladné a čestné způsoby k vyniknutí jsou tu i pro ty se stotisícovými příjmy, není třeba uchylovat se na cestu zločinu, Ptejte se Edisona co podniknul s prvním stotisícem!

Duševní pohodlnost a lenost má jen malý krůček k zločinnosti. Někdo celý den slídí, aby mohl ukrást deset korun, zatím co jiný vydělá třeba cíděním bot za půl dne více. A mezi desíti korunami a milionem je jenom pět nul. A také ničemnost milionového zločince je jenom o těch pět nul větší.

—em—

Desinfekce.

Pro tělesnou hygienu desinfikují se už i kliky u dveří, ale jakou desinfekci vymyslet proti nákaze duševní? Dovedeme se desinfikovat proti nákaze špatnou žurnalistikou, špatnými řečmi? Co podnikáme proti šíření bacilů osočování, pomlouvání, nepřejícnosti a surovosti?

Nejlepší desinfekce je pěstování slunných nálad, kladných stavů mysle, ovládání citů a smyslů, abychom dovedli nevidět a neslyšet čeho si nepřejeme, abychom se dovedli uzavírat škodlivým a otevírat krásným vjemům a dojmům.

Na rozloučenou se starým rokem.

Jak jsem ztrávil tento rok?
jsem ovládal své nálady?
jsem pečoval o své tělo?
jsem pečoval o svého ducha?
jsem užíval volného času?
jsem vykonával svou práci?
jsem prospíval svému okolí?
jsem uváděl ve skutek svá dobrá před-
sevzetí?
jsem uplatňoval své vědomosti?
jsem uplatňoval své schopnosti?
jsem plánoval?
jsem své plány uskutečňoval?
jsem se bavil?
jsem v praxi rozuměl požadavku služby?
jsem pěstoval praktické náboženství?
chci trávit rok příští?

Okénka do života.

Bezruký Frantík Filip, jenž všechny práce, které konáme rukami stejně dovedně vykonává svými nohami, napsal Lido-
vým novinám dopis, jež by měli čísti všichni ti fňukalové,
kteří ani se zdravými údy si nevědí co v životě počít. Uvá-
díme aspoň několik slov z jeho dopisu:

„Moje lidství se začíná od té doby, co jsem si převycho-
val nohy na ruce tak dokonale, že nepotřebuji cizí obsluhy;
co jsem si své nohy vyškolicil tak, aby mi vydělaly na živo-
bytí. Teprve od té doby jsem platným členem lidské spo-
lečnosti, nezávislý na nikom, vnitřně úplně šťastný a spoko-
jený se svým osudem . . . My, já a moje nohy, šli jsme po
celou dobu rovnou, hlubokou alejí za vytčeným cílem: užiti
své jedinečnosti, své více než desítileté, namáhavé práce, pro
příklad jiným — lidem se slabou vůlí. Ukázat jim, že jsme

vytrvale chtěli a dokážeme! A říci jim: zkuste i vy, vytrvejte a dosáhnete těch výsledků jako my. To je naše životní idea!" — Hle, kolik tu síly. Místo ubožáka, jakých tisíce jiných nedovede nic jiného než spoléhat se na pomoc jiných, zříme tu velkého, silného muže, který ničeho se nedoprošuje, ale naopak, sám dává světu poklad žárného příkladu.

*

Pedagogická jednota Komenského pořádá debatní večery o náboženské výchově v národním školství. Okresní školní inspektor Fr. Merta, obhazuje t. zv. sociologickou morálku, mezi jiným řekl: „Bible není třeba žactvu znáti jako základu mravnosti, neboť s pochybnostmi o jejích náboženských pravdách hroutí se pak i mravní zásady, na nich vybudované." Dr. Kozák ve svém referátu projevil souhlas s theistickým názíráním Rádlovým a vytknul mu pouze, že rád přehání a že svými briskními metodami promarnil vůdcovský kapitál, který se zdál mít. V debatě bude pokračováno.

*

Komise pro sociální službu církví předložila všem církvím poselství, v němž je nabádá, aby jednu neděli věnovaly řešení sociálních otázek dnešní doby. Ovšem, že je to v Americe. V poselství je zároveň podáván sociální program, v němž se žádá: odstranění dětské práce, ochranná opatření pro dělníky v nebezpečných podnicích, zaopatření ve stáří, ponehlé, rozumné snižování pracovní doby a dostatečné mzdy. Poselství zabývá se také možností pětidenního pracovního týdne, otázkou nezaměstnanosti a důležitostí péče, aby dělníci měli možnost využití důstojně svůj volný čas. — A čím se zabývají naše církve?

*

Z amerického státu Arkansas přichází zpráva, že se tam konalo lidové hlasování, jímž se zakazuje učit o evoluci ve všech veřejných školách. Arkansaský rodák Smith, jenž se do rodného státu rozejel, aby podnítil protináboženskou kampaň a tak docílil zrušení tohoto ostudného zákona, byl zatčen a uvězněn. Protože je nevěrec, nebylo mu dovoleno se ob-

hajovat. Tato americká událost podává nám nejlepší svědectví, že náboženství založené na biblických zjeveních a na tradičních dogmatech, náboženství učící zapíratí svůj rozum a své svědomí podržovati výkladům lidí ze starověku, je a bude vždy úzkoprsé a nesnášenlivé tam, kde je ve většině. Naše „biblické“ církve staví se svobodomyslnými jen proto, že jsou v menšině. Leč blíží se doba, kdy nové, osvícené a osvobozené náboženství osvítlí a osvobodí člověka z pout pověry a předsudku a naučí jej ctíti lidskou osobnost a svrchovanost jejího svědomí více než svítky starých zkazek.

Čechy byly osídleny již před 50.000 lety, dovozuje profesor Voldřich, jenž prozkoumal dvě nově objevené jeskyně ve vápencových skalách na Šumavě u Sudslavic pod Vimperkem. V jeskynních nánosech byly nalezeny kromě kostí zvířat arktických a subarktických také památky lidského díla. Všechny tyto památky pocházejí ze starší doby kamenné, kdy člověk kromě kamene užíval také kostí a rohů, tedy z doby, která je odhadována na 50.000 let.

Ze Svobodného bratrství.

Ve středu, 12. prosince naplnili jsme divadlo Akropolis do posledního místečka. Jak známo, bylo to naše představení, pro nás zvlášť hrané a — skorem bychom byli v pokušení říci, že — pro nás zvlášť i psané. Tak se to všem líbilo. J. Haise-Týneckého hra „Na horské faře“ je jednou z těch nemnoha her, jež uchopí člověka přímo za srdce a přinutí jej, aby předváděný úsek života prožíval spolu s účinkujícími. O mocné působivosti hry svědčí nejlépe ta okolnost, že naši bratři i sestry žijí stále ještě pod jejím dojmem, na potkání rozhovořují se o ní a do ústředí posílají nám nadšené dopisy chvály i díků za to, že jsme pro své představení zvolili právě tento divadelní kus. Pokrokové občanstvo může být opravdu povděčno správě divadla, že tuto podnětnou hru uvedlo na scénu. Je dobře zatlouci trochu na svědomí lidu v době, kdy týž začíná žít v chronickém opojení pře-

mírou revuálních duchaprázdností. A hra Haise-Týneckého činí tak velmi účinně a při tom nenásilně. — Obsazení hry a jmenovitě hlavních rolí bylo velmi dobře voleno. Pánové Třešňák, Kastner a Záhořík, představitelé tří hlavních osob, podali nám vskutku výkon neobyčejný a zaslouží si, aby naše veřejnost si blíže povšimla těchto nadprůměrných talentů. — A Svobodné bratrství uspořádáním uvedené divadelní hry vpletlo do věnce svých úspěchů opět jeden krásný lupínek. Klademe si za svou milou povinnost poděkovatí při této příležitosti všem, kteří se přičinili o rozprodej lístků, jmenovitě sestře Wehrlové za její obětavost.

Letos o vánocích bude pořad našich shromáždění poněkud odlišný a proto upozorňujeme naše členy, aby si povšimli vánočního programu na poslední stránce časopisu. Obzvláště připomínáme, že na první vánoční svátek, 25. prosince máme slavnostní shromáždění o půl čtvrté hod. odpolední v Mikulášském kostele. Toto vánoční shromáždění bude mít zvláštní ráz a budou k němu vydány zvláštní programy.

* * *

Jako obvykle chceme způsobit radost našim dětem a prosíme milovníky dětí o příspěvek pro jejich pohostění.

Z dopisu člena. „ . . . a prosím, abyste vyřídili kvartetu, jak rádi je v neděli posloucháme a jak mu děkujeme za výběr klasických skladeb i za umělecký přednes . . . “

*

Titulní list s obsahem pro tento ročník Cest a cílů bude přiložen k prvnímu číslu příštího ročníku.

Na ukončení šestého ročníku.

Nejprve srdečné díky všem, kteří pomáhali při vydávání a udržování „Cest a cílů“, a jmenovitě těm, kteří ještě neposlali předplatné, ale chtějí je určitě poslat v nejbližších dnech. Uplynulý rok byl velmi úspěšný v šíření Svobodného bratrství. Šíří se rychleji než stačíme zatím or-

ganisovat a to hlavně proto, že vedeme krutý zápas o větší a více místností pro naše Ústředí. Stavební předpisy a poměry ve vnitřní Praze jsou takové, že kdo nemůže lecos obcházet a lhát, tomu je za dnešních poměrů těžko bourat a stavět. Člověk mívá dojem, že některé předpisy jsou jen pro finančně silné jedince, aby mohli ukázat, co peníze dovedou. Kdybychom na příklad strhli dvoupatrový dům do Anenské ulice, smíme postavit už jen přízemní dům, vzhledem k šířce ulice, ačkoli vedle stojí dům čtyřpatrový. Můžeme však stavět dvoupatrový, když necháme starou přední zeď stát, velmi neúhlednou, metr silnou, s neúhlednými okny. (To jen jedna ukázka z mnohých, které snad někdy vypíšeme.) Nejsme tudíž v tuto dobu ještě rozhodnutí co uděláme a proto také naše rozhodnutí o nové úpravě „Cest a cílů“ není definitivní.

Protože v nynějších místnostech, které slouží tak mnoha účelům, je expedice velmi stížena a nevíme, jaké změny v nejbližší době nastanou, rozhodli jsme se vydávati v nastávajícím roce „Cesty a cíle“ opět jenom jednou měsíčně, abychom získali více času a místa na vnitřní práci a korespondenci Svobodného bratrství. Obsahově zůstalo by pokud možno každé číslo stejně velké, jako dosavadní dvě čísla a vnitřní zdokonalení bylo by ještě více přizpůsobeno potřebám členů mimopražských.

Prosíme tudíž o další pomoc v šíření ideí a snah Svobodného bratrství a současně mějme mysl obrácenou a soustředěnou na ideál týdeníku, který dříve neb později musí býti uskutečněn.

Záhonek rozmaru.

Žena jistého znamenitého anglického biskupa — řekněme, že se jmenoval John Smith — musela se podrobit vážné operaci. Když se probírala z narkosy bylo slyšet jak si šeptá: „Jsem v nebi — nejsem v nebi? — Ne, nejsem — je tady John.“

„Jak se daří?“ ptal se učitel devadesátiletého kováře, když jej potkal na procházce.

„Děkuji za optání,“ zněla odpověď. „Dům se mi sice trochu třese, ale mně samotnému se daří jinak znamenitě.“

Chtěl bych býti jasným Budhou,
sedícím v klidu za slunného rána;
ale tak, aby všechna ta jeho práce
již dávno byla vykonána.

„Znáti důkladně bibli je více, než mítí universitní vzdělání,“ řekla jedna americká osobnost.

„Znáti důkladně cokoli je víc než universitní vzdělání,“ podotkl k tomu muž praxe.

Klasobraní ze školních úloh. „Benjamin Franklin vyráběl elektřinu hlazením koček proti srsti. Benjamin Franklin je zakladatelem elektřiny.“ — „Král Václav nastoupil na trůn r. 925 a byl zavražděn r. 919. Kraloval tudíž jen krátce.“ — „Dokud křesťané nezačli vyhledávat pohany, byli tito velmi silnou rasou.“ — „Bible zapovídá mnohoženství slovy: Dvěma pánům nelze sloužiti.“ —

Dětské nápady. Matka: „Tak rychle, rychle, Karlíčku; za chvíli nám jede vlak. Máš již boty na nohou?“ — Karlík: „M - m - mám - všechny, až na tu poslední.“

Rudík: „Co to má ta kráva na hlavě, tatínku?

Otec: „Rohy.“

Kráva: „Búúú-ú.“

Rudík: „Na který roh zatroubila ta kráva?“

VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ PROGRAM.

23. prosince *Neděle* Nedělní škola Svobodného bratrství a dopolední shromáždění na Slovanském ostrově se nekonají.
15·45. Jako obvykle shromáždění SB. v Mikulášském kostele na Starom. náměstí. Společné zpěvy. Téma kázání dr. Čapka: Osudy dítěte.
25. prosince *Úterý* **15·30.** Místo obvyklého shromáždění v paláci Radio bude se v uvedenou hodinu konati slavnostní vánoční shromáždění v Mikulášském kostele na Starom. náměstí, které bude míti docela nový ráz a k němuž budou vydány zvláštní programy. — Zpěv, hudba, vzájemné čtení, kázání dr. N. F. Čapka. Trvá hodinu.
30. prosince *Neděle* Nedělní škola se nekoná.
10·30. Jako obvykle hlavní shromáždění SB. ve velkém sále Slovan. ostrova. Čtení z velkých autorů. Smyčcové kvarteto. Hudbu řídí br. Pravoslav Sádlo. Přednáška dr. N. F. Čapka: Autosugesce a dlouhověkost.
15·45. Shromáždění SB. v Mikulášském kostele na Starom. nám. — Téma kázání dr. N. F. Čapka: Přerod člověka.
- Nový rok Tento den nechť je věnován domovům. Každý bude sám vzdělavatelem tam, kde k tomu najde příležitost.
2. ledna *Středa* **19·30.** Veřejné shromáždění v paláci Radio. Přednáška dr. N. F. Čapka: Autosugesce a dlouhověkost.
5. ledna *Sobota* **15·00.** Dětská slavnost a nadílka Nedělní školy SB. v Heinovce, Vinohrady 25.
6. ledna *Neděle* Opět již jako obvykle Nedělní škola SB. a shromáždění ve velkém sále Slovanského ostrova. Odpadá však odpolední shromáždění v Mikulášském kostele, protože jej zaberou pravoslav. Rusové.
9. ledna *Středa* **19·30.** Naše obvyklé úterní shromáždění překládáme opět na středu, protože sál paláce Radio není v tento den volný.